

Matthew Costello & Neil Richards

Een dodelijk vuur

1. De vloek

Charlie Fox keek over het dal naar de zon, die pas achter de heuvels was geschoven.

Ik had eigenlijk al thuis moeten zijn, dacht hij. *Om een lekker koel biertje te drinken, terwijl Caitlin het avondeten maakt.*

Maar eerst moest hij die verdomde koeien van hem naar beneden zien te krijgen voor het melken. Om de paar meter bleven ze staan, namen een hap gras en staarden Charlie aan, terwijl ze rustig herkauwden.

Alsof ze wilden zeggen... *We komen pas in beweging als we klaar zijn!*

Koeien hoeden, wat een gedoe. Net als al het andere op de boerderij ging het mis zodra Charlie er een hand naar uitstak.

Een paar melkkoeien, dat is een fluitje van een cent, hadden ze hem verteld. Een kleine kudde, weinig onderhoud en groot gewin, zeiden ze.

Ze vreten het verdomde gras en de machine melkt ze.

Zeker. Vast wel.

Totdat die verdomde machine het laat afweten en het een fortuin kost om hem te laten maken. En wat als de koeien niet eens gemolken willen worden? Wat voor soort koeien willen niet gemolken worden? Deze Jerseys, die een fortuin waard zijn. Van melk gemáákt heten te zijn.

En natuurlijk was hij er nu weer één kwijt. Aan het begin van het jaar had hij er dertig en nu, na die verdomde tuberculose, nog maar zesentwintig.

‘Hou de andere in de gaten,’ had de veearts gezegd, nadat hij Charlie een fikse rekening had overhandigd.

De zon was nu onder en uit de sombere herfstlucht was het licht verdwenen.

‘Kom op nou!’ riep hij tegen de koeien.

Hij had een stok om de koeien op te drijven, maar kennelijk deed hij iets niet goed, want het enige effect was dat de koeien hem vuil aankeken.

Het waren geen stieren. Geen hoorns of zo. Maar misschien was het toch geen goed idee om zo’n groot dier kwaad te maken.

Hij wreef over zijn armen omdat het kil werd, en toen hij zich omdraaide naar de boerderij dacht hij weer aan het avondeten, dat Caitlin nu wel klaar zou hebben. En ineens zag hij vuur.

Even verstarde hij, alsof hij stond te kijken naar een van die horrorfilms die hij graag keek.

Maar toen – o, *mijn god* – zette hij het op een rennen, de glibberige, modderige helling af, en stormde naar de boerderij.

Zijn blik gericht op het vuur.

Het was niet de boerderij. Caitlin en Sammy zouden veilig zijn, godzijdank.

Maar zijn trekker, die vlak bij de schuur stond... vlamde aan alle kanten!

Nog steeds niet voor betaald, en nu stond het ding in de fik; in de vuurzee en de wervelende zwarte rook was de vorm ervan niet eens meer te zien.

Onder het rennen zag hij Caitlin het huis uit komen met Sammy, zijn lieve jongetje, in haar armen, om naar het vuur te kijken.

Nog meer pech, verdomme! dacht hij.

En doordat hij alleen oog had voor de brandende tractor, bleef zijn rechtervoet haken achter een blootliggende boomwortel. Hij wist zich niet staande te houden en tuimelde voorover.

Hij sloeg tegen de grond – een pijnlijke landing, die werd opgevangen door zijn rechterschouder, terwijl hij verder de heuvel af rolde.

Ondanks zijn zere schouder sleepte hij zich overeind en begon weer te rennen, zigzaggend tussen koeienvlaaien door.

En toen zag hij, vlakbij nu, iemand van rechts komen aanrennen.

Tom. Zijn knecht.

Tom.

Wat deed die hier in godsnaam?

Tegen de tijd dat Charlie bij de trekker kwam, was het vuur minder fel geworden; de gele verf was zwartgeblakerd.

Tom hield de brandblusser die ze in de schuur hadden staan op de trekker gericht.

Maar er kwam niets uit.

Waarom is Tom hier eigenlijk?

Charlie schreeuwde: ‘Zet dat stomme ding áán, Tom!’

De boerenknecht draaide zich naar Charlie om en riep terug: ‘Het zit verstopt, Charlie. Zulke dingen moet je af en toe nakijken. Om er zeker van te zijn dat...’

En terwijl Tom hem de les las – wat hij maar al te vlot deed, dacht Charlie – schoot er plotseling iets los in de brandblusser.

Boven het luide gesis uit hoorde Charlie Sammy huilen. Zijn jochie, geschrokken van het geschreeuw, het vuur.

Hij hoort binnen te zijn. Caitlin moet hem naar binnen brengen.

In plaats daarvan kwam Caitlin dichterbij. Haar stem was nog net te horen ondanks het lawaai van het knetterende vuur en het schuim dat uit de brandblusser spoot en de trekker bedekte alsof het een laag sneeuw was.

‘Charlie...’

De baby huilde nog steeds.

‘Ga naar binnen, Caitlin. Ik regel dit wel.’

De brandblusser stopte ermee; hij was leeg.

Maar het vuur was ook gestopt; alleen een van de grote banden aan de achterwielen smeulde nog na, wat een verschrikkelijke stank gaf.

Van de geur – veroorzaakt door het spul uit de brandblus-

ser, de gesmolten verf, de brandende band – draaide Charlies maag om.

Maar het was voorbij.

‘Het is de vloek, Charlie. Er rust een vloek op deze boerderij!’

Hij draaide zich om en keek naar zijn vrouw. Hij wilde tegen haar ingaan; zoiets mocht ze niet zeggen.

Vooraf niet nu ze hun jochie met zijn blauwe ogen zo dicht bij zich droeg.

Het is allemaal in orde. Alles is goed.

Maar die brand?

Hij draaide zich om naar Tom, die daar nog steeds stond met de lege brandblusser in zijn handen.

Charlie had andere ideeën over hoe deze brand was ontstaan en wie erachter zat.

2. Tom

‘Jij... sméérlap!’ zei Charlie, wild gebarend naar de verwoeste trekker.

‘Wat? Waar heb je het in vredesnaam over, Charlie?’

Charlie zette een stap in Toms richting.

‘Jij hebt dit gedaan. Je hebt mijn trekker in de fik gestoken, jij...’

‘Charlie...’ Caitlin kwam naast hem staan. Sammy ging met zijn handje naar het gezicht van zijn vader, alsof het kereltje aanvoelde dat er iets mis was.

Tom schudde zijn hoofd. ‘Charlie, ik heb het vuur daarnet út gemaakt. Ik ging naar de schuur, pakte de brandblusser...’

‘Maar wat deed je hier eigenlijk?’

Tom was uren geleden stampvoetend weggegaan, nadat Charlie hem had verteld dat hij zijn werktijd moest verkorten.

Ik kan het gewoon niet meer betalen, Tom.

Tom was niet erg blij geweest met die boodschap.

Was hij kwaad genoeg geweest om de trekker in brand te steken? Charlie wist het wel zeker.

‘Je ging weg en kwam weer terug? Je had een paar glazen bier op en dacht dat je het me betaald zou zetten? Nou?’

Tom keek naar hen drieën en zei langzaam: ‘Ik ben teruggekomen omdat ik hier wat gereedschap had achtergelaten dat ik nodig heb voor het weekend. Ik zag het vuur en rende zo hard als ik kon om het te doven...’

‘Zeker. Juist. Je wilt misschien graag dat ik dat geloof, jij...’

Net op tijd hield hij zijn mond; hij wilde niet vloeken waar Sammy bij was.

‘Wil je beweren dat ik het vuur eerst heb aangestoken en daarna heb geblust? Dat slaat nergens op.’

‘O, jawel.’

Charlie dacht hem nu in de tang te hebben. Hij had iets gelezen over dit soort zaken.

‘Het is dat... syndroom van een of andere baron. Waardoor het erop lijkt dat je een goede vent bent, toch? Tom, de grote held.’

‘Je draait door,’ zei Tom. En tegen Caitlin: ‘Ik vind het naar voor je dat je het met zo iemand moet zien uit te houden.’

Zo was het genoeg. Charlie stapte naar voren en balde zijn hand tot een vuist.

Maar weer kwam Caitlin tussenbeide. ‘Charlie, hou op als-jeblijft.’

En Charlie hield op.

‘Zal ik je wat zeggen?’ vroeg hij.

Tom wachtte af.

‘Je bent ontslagen. Pak de spullen die van jou zijn en maak dat je wegkomt. Ik wil je niet meer zien op Mabb’s Farm.’

‘Dat zal ik maar al te graag doen,’ zei Tom. ‘Wat een armzalige boerderij trouwens. Je moet wel erg veel geluk hebben, wil je uit deze troep enig gewin halen. En het enige geluk dat jij hebt, Charlie, ligt op een ander terrein!’

En Tom keerde hun de rug toe, gooide de brandblusser van zich af, die rammelend op de grond viel, en liep terug naar zijn gedeukte auto, een Fiesta waarvan de lak afbladderde en de wioldoppen ontbraken.

Caitlin en Charlie keken hem na en Charlie vroeg zich af wat hij net had gedaan.

Toms Fiesta sproeide spetters modder, terwijl hij zo snel mogelijk over het karrenspoor reed dat naar de doorgaande weg leidde.

‘Charlie,’ zei Caitlin, ‘wat moeten we nu?’

Toen pas keek Charlie naar zijn vrouw. Aan haar gezicht was duidelijk te zien hoe bezorgd ze was.

‘We redden het wel. We gaan gewoon door.’

Charlie trok een grimas, maar Caitlin bleef strak voor zich uit kijken.

‘Maar Tom, hij weet hoe het moet. Hoe je de machines moet bedienen en met de dieren moet omgaan.’

‘Ik kan heus wel wat,’ zei Charlie, hoewel hij aan haar blik zag dat zijn woorden haar niet geruststelden.

‘En ik kan iemand anders inhuren,’ vervolgde hij. ‘Iemand die nog beter is dan Tom. Er moeten heel veel mensen zijn die op zoek zijn naar werk. Talloze. Ik vind wel iemand anders die...’

‘In deeltijd wil werken? Voor het hongerloontje dat wij kunnen bieden? Ik weet het niet, Charlie.’

Charlie wilde nog meer zeggen om haar gerust te stellen, maar hij deed het niet. Wat hij ook zei, het leek averechts te werken.

‘Charlie, het ligt aan deze plek.’

Hij viel stil. Haar ogen vulden zich met tranen, zag hij.

‘We hebben zoveel pech gehad. Je zei het zelf... Het is alsof er hier iets mis is.’

Charlie kon dat alleen maar beamen.

Want ja, de hele tijd leek er van alles fout te gaan. Ratten die in het zaad kropen. Dieren die ziek werden. Machines die er zomaar mee ophielden.

Allerlei onheil.

Er leek inderdaad een vloek op Mabb’s Farm te rusten.

‘Ik zal iemand vinden die ons kan helpen, Cait. Morgen ga ik er meteen op uit. En ik zal blijven zoeken tot ik hulp kan krijgen. Ondertussen zullen we ons wel redden... zal ik me wel redden.’

Caitlin keek om zich heen.

‘Charlie, waar is de kudde?’

Verdorie! Hij had de koeien op de heuvel achtergelaten, toen hij probeerde ze naar beneden te krijgen.

Maar waar waren ze nu?

‘Verrekte...’

Charlie draaide zich om in het pikkedonker en rende terug, de heuvel op.

Omdat hij de koeienvlaaien nu niet meer kon vermijden, glibberde hij tegen de helling op. Wanhopig keek hij om zich heen naar zijn koeien, die rondzwierven, en hij voelde zich... vervloekt, zo zeker als wat.

3. Zondagsgebraad

In de RAV4 had Sarah de radio keihard aan staan. De jolige presentator putte uit de lijst met hits uit de jaren tachtig en negentig, een tijd van grote dromen en enorme bossen haar. De nummers werden nu gedraaid voor een publiek dat waarschijnlijk geen wilde feesten en grootse verwachtingen meer had.

Ze had het volume hoog gezet omdat ze het veel te stil vond in de auto: op de achterbank zaten Daniël en Chloë sip uit het raam te staren.

Meestal wist Sarah de uitnodiging van haar ouders om op zondag te komen eten wel af te wimpelen, maar af en toe moesten ze zich toch vertonen, en dit bezoek was eigenlijk al veel te laat.

Ernaartoe gaan was het probleem niet, maar elke keer dat ze dat deden, leken haar ouders erop gespist te zijn een of andere vrijgezel uit Cherringham of een naburig dorp uit te nodigen. Ze pasten hun eigen, merkwaardige vorm van koppelarij toe, waardoor het zondagse middagmaal soms verschrikkelijk lang kon duren.

Hoewel Sarah haar ouders smeekte om er alsjeblieft mee op te houden, gingen ze ermee door, alsof zij hun het tegenovergestelde had gevraagd.

De kinderen mee krijgen was ook een kwestie. Ze hadden vriendjes en vriendinnen; hun leven stopte niet op zondag.

Voor Daniël was het niet zo erg. Hij was nog jong genoeg om uren te kunnen kijken naar de enorme collectie tinnen soldaatjes van zijn opa, die allemaal keurig opgesteld stonden in levensechte landschappen, waarvan een groot aantal door haar

vader zelf waren beschilderd. Daniël stoorde zich zelfs niet aan de geschiedenisles die hij kreeg, wanneer hij de grenadiers met hun lange geweren of de Moorse veroveraars met hun zilveren kromzwaarden bestudeerde.

Maar Chloë?

Voor een tienermeisje was daar weinig te beleven, hoe dol Sarahs ouders ook op haar waren.

De enige passie van Sarahs moeder was koken. Ze probeerde Chloë er altijd wel bij te betrekken, maar die had absoluut geen belangstelling voor de fijne kneepjes van de bereiding van een zondagsmaal.

Had Jamie Oliver achter het fornuis gestaan, dan was het misschien een ander verhaal geweest.

‘Mam,’ vroeg Chloë, zonder moeite te doen niet geprikkeld te klinken, ‘mag het alsjeblíeft wat zachter? Wat voor muziek is dat trouwens?’

Sarah voldeed aan haar verzoek. Op de laatste vraag ging ze niet in, want ze wilde niet met Chloë debatteren over David Bowie en No Direction.

Of was het One Direction?

Vreemd toch dat je zo snel achterop raakt wanneer je ouder wordt; na de bevalling hou je de trends niet meer bij.

‘We zijn er bijna, jongens,’ zei Sarah gemaakt vrolijk.

Ze keek in de achteruitkijkspiegel, maar geen van de kinderen gaf antwoord.

En Sarah kon alleen maar denken: Heer – of wie dan ook! – geef mij kracht!

‘Sarah!’ riep haar moeder. ‘We dachten al dat je niet meer kwam. Bijna tijd om aan tafel te gaan.’

Sarah had hun aankomst natuurlijk zo gepland dat ze zo snel mogelijk aan de maaltijd zouden kunnen beginnen. Des te minder tijd zou ze moeten doorbrengen met een loslopende man die gestrikt was voor het gratis maal in gezelschap van een beschikbaar, zij het volslagen onwillig vrouwtje.

Maar toen ze de eetkamer binnenliep, waar keurig gedekt

was, met twee taps toelopende kaarsen op tafel, het hoogwaardige zilveren bestek, zoals gewoonlijk, met glanzende witte borden en zorgvuldig gevouwen servetten, zag ze dat er die dag andere genodigden waren.

‘Sarah, precies op tijd!’

Tony Standish was er, advocaat en goede vriend van de familie, iemand die niet alleen haar ouders had bijgestaan, maar onlangs ook Sarah en Jack had geholpen bij hun informele speurwerk.

Speurwerk.

Wat een ouderwets woord.

‘Tony, wat fijn je te zien,’ zei ze hartelijk.

Chloë en Daniël gingen zitten op de plaatsen die oma hun wees. De tafelschikking was een van de dingen die belangrijk waren voor het zondagsmaal.

Aan tafel zaten ook Hewitt, de eerwaarde pastoor, en zijn vrouw Emily rustig te wachten.

Dat was pas echt ongewoon.

Haar ouders waren geen echt trouwe kerkgangers, maar ze wisten dat er van hen werd verwacht dat ze minstens een paar keer per jaar de pastoor en zijn vrouw voor een middagmaal uitnodigden.

Meer dan eens had Michael, haar vader, lachend tegen haar gezegd: ‘Ik kan maar beter ook op God inzetten, vind je niet, Sarah? Je weet maar nooit!’

Maar voor zover zij wist was de pastoor nooit op zondag, de dag der dagen, komen eten. Sarah glimlachte en ging in het midden zitten, tegenover de pastoor en zijn vrouw, terwijl haar vader de wijn inschonk.

‘Châteauneuf-du-Pape,’ verklaarde Michael trots. ‘Die heb ik bewaard.’

Een beetje wijn zou fijn zijn, dacht Sarah.

Als ze niet naar huis hoefde te rijden. En niet alleen dat; ze moest ook nog de hele avond wassen en schoonmaken. Ze was de hele week druk aan het werk geweest en zoals gewoonlijk waren de huishoudelijke klussen blijven liggen. Bij Sarah thuis

was de zondag zelden een rustdag.

Haar moeder dook op uit de keuken – niet met de gebruikelijke schaal rundvlees met aardappelen en Yorkshire puddings* langs de rand, maar met iets heel anders.

‘Mam,’ zei Sarah, ‘wat is dát?’

Het zag eruit als een ontwerp voor een hypermodern stadion, behalve dan dat het niet was overdekt met glimmende zilverkleurige metalen platen, maar met knapperig gebakken spekzwoerd.

‘Koninklijk varkensgebraad,’ zei ze trots, terwijl ze het op tafel zette. Het leek wel of er een ruimteschip landde.

‘Echt?’ Sarah glimlachte naar haar kinderen, die verwonderd naar het ding keken.

‘Yes! Op de tv zag ik Ramsay dit maken; ik heb het recept opgespoord, de slager gevraagd het stuk vlees uit te snijden, het opgebonden...’

Haar moeder zou de legendarische reis van de varkensko-teletten tot in alle details verteld hebben als ze niet vriendelijk was onderbroken.

Wat Michael gelukkig deed door zijn glas wijn te heffen naar het gezelschap.

‘Op onze vrienden, op onze familie,’ zei hij.

‘Goed gesproken,’ zei Tony.

En iedereen proostte, ook de kinderen – met een heel klein beetje wijn in hun glas. Sarah herinnerde zich dat het ook al zo ging toen ze zelf nog een klein meisje was.

En ja, de rode wijn zou heerlijk zijn, dacht Sarah, terwijl ze haar glas bruisend water hief en zich voorbereidde op twee uur lijden.

‘En toen de Romeinen alle hoofden van de druïden hadden af-geslagen,’ vertelde Daniël, ‘zetten ze die op staken in een grote

* een soort pasteibakjes, gebakken van een mengsel van bloem, melk en eieren; traditioneel garnituur van gebraden rundvlees

kring op de top van de heuvel om de oude Britten af te schrikken. Maar de leider van de druiden vervloekte de Romeinen en hij veranderde alle hoofden in steen. En de Romeinen werden bang en daarom bouwden ze hun stad hier in Cherringham en niet op Mabb's Hill.'

'Bravo, Daniël!' riep Michael en hij gaf zijn kleinzoon een schouderklopje. 'Een boeiend verhaal en zo mooi verteld. Vindt u ook niet, eerwaarde?'

'Bijzonder onderhoudend.'

Sarah veronderstelde dat de pastoor er niet aan gewend was jongens van elf over terechtstellingen en banvloeken te horen kwebbelen. Het was haar juist opgevallen dat hij en zijn vrouw Emily helemaal niets gezegd hadden toen het over de vreemde gebeurtenissen op Mabb's Farm ging.

Sarahs moeder was erover begonnen. Het onderwerp stond nummer één op de lijst van 'meest besproken roddels in Cherringham' die zij bijhield.

En tot Sarahs verrassing – ze was niet op de hoogte omdat ze de hele week had gewerkt – had kennelijk niet alleen het dorp maar ook elk lid van haar eigen familie een mening over de 'vloek' die op Mabb's Farm zou rusten.

Iedereen had een eigen mening, maar over de feiten waren ze het eens. Alleen al in de afgelopen maand was er tot twee keer toe brand geweest op de boerderij van Charlie Fox – zonder aanwijsbare oorzaak. Zijn koeien waren op de een of andere manier door de 'veebestendige' omheining gebroken en hadden een tarweveld vertrapt. Zijn mesttank was gaan lekken, waardoor een beek die in de rivier uitmondde vervuild was. En Charlie zelf was in de pub slaags geraakt met een andere boer naar aanleiding van een schuld die niet was voldaan.

Al deze incidenten, in combinatie met het gerucht dat hij zijn enige knecht had ontslagen, hadden in het dorp tot de onvermijdelijke conclusie geleid dat de aloude vloek weer opspeelde.

'Trouwens... waarom zou Daniëls verhaal niet waar zijn?' vroeg Michael, terwijl hij nog een fles wijn ontkurkte. 'De oude Romeinse weg loopt over de kam van die heuvels daar. En alles

wijst erop dat de Romeinen op veel tegenstand stuitten toen ze hierheen kwamen.'

'Je hebt misschien wel gelijk, Michael,' zei Tony Standish. 'Maar, neem me niet kwalijk, eerwaarde, ik geloof toch eerder dat de heksen achter de vloek zitten.'

'Heksen?' vroeg Chloë. 'Bedoelt u dat er hier in Cherringham heksen zijn? Geweldig!'

'Ik betwijfel of heksen "geweldig" zijn, Chloë,' zei Helen met een wat ongemakkelijke glimlach naar de pastoor en zijn vrouw.

Oeps, dacht Sarah, als we de pastoor beledigen krijg ik de wind van voren van mijn moeder..

'Het is een fascinerend verhaal,' zei Tony. 'In de zeventiende eeuw was Mabb's Farm in handen van drie zussen. Na de dood van hun vader in de burgeroorlog namen ze de boerderij over en volgens iedereen boerden ze goed.'

'Wat voor tovenarij deden ze?' vroeg Daniël.

Sarah realiseerde zich dat dit middagmaal ver boven verwachting was voor haar beide kinderen, en ze moest bekennen dat zij er ook van genoot, zelfs zonder de rode wijn.

'O, als het al tovenarij was, Daniël, dan was het iets met kruiden,' zei Tony. 'Naar verluidt verdienden ze aardig wat bij met gezondheidskuren.'

'U bedoelt oog-van-salamander en rattenstaarten en zo?' vroeg Daniël.

'Eerder middelen als valeriaan en knoflook, denk ik,' zei Tony. 'Oeroude kennis – in de meeste gevallen behoorlijk effectief, neem ik aan. En onschuldig meestal. Maar het schijnt dat op een kwade dag een van hun "klanten" onverwacht overleed, waarna het hele dorp zich tegen hen keerde en ze alle drie tot heksen verklaarde.'

'Wat afschuwelijk,' zei Sarahs moeder.

'Ja, dat denk ik ook,' zei Tony. 'Ze werden weggevoerd naar Oxford, gewogen en te licht bevonden...'

'En opgehangen aan de nek tot de dood erop volgde!' riep Daniël vrolijk.

Nu keek Sarah hem streng aan. Hij kon nog net een grijns onderdrukken.

‘Precies,’ zei Tony. ‘Maar voordat ze stierven, zeiden ze letterlijk dat er bloed zou stromen over de akkers van Mabb’s Hill en dat hellevuren hen zouden wreken. Daaraan hebben we de vloek van Mabb’s Farm te danken, die deze maand tot de verbeelding van heel Cherringham lijkt te spreken.’

‘Fantastisch,’ zei Chloë.

‘Gruwelijk,’ grinnikte Daniël.

Het bleef even stil, terwijl Helen nog eens opschepte en Michael wijn bijschonk en flesjes cola doorschoof naar Daniël en Chloë.

‘Wat denk jij, Simon? Kan een plaats vervloekt zijn?’ vroeg Sarah aan pastoor Hewitt. Ze was oprecht geïnteresseerd in wat hij erover zou kunnen zeggen.

‘We weten dat een plaats gezegend kan zijn,’ antwoordde hij onmiddellijk. ‘Daarom zullen weinigen van ons eraan twijfelen dat plaatsen waar echt kwaad is gedaan zelf kwaad kunnen uitwasemen.’

‘Je denkt dus dat de vloek echt kan zijn?’ vroeg Sarah, terwijl ze haar mes en vork neerlegde.

‘Onderschat nimmer de macht van het Duister,’ zei hij plechtig.

Het werd stil aan tafel. Ineens was het vrolijke gekwebbel over druïden en heksen een discussie over de werkelijkheid van het kwaad geworden.

‘O! Ik vergeet de krokante korst helemaal! Wie wil daar wat van?’ vroeg Sarahs moeder, die instinctief de stilte doorbrak op de enige manier die haar goed afging.

Tot haar opluchting zag Sarah dat iedereen plotseling liever nog wat gebakken spek wilde dan luchtig door te praten over de macht van het Duister. In de drukte van het opscheppen leek het ongemak verdwenen.

Maar toen verraste de vrouw van de pastoor haar.

‘Simon en ik zijn het erover eens geworden dat we het op dit punt niet met elkaar eens zijn, Sarah,’ zei Emily Hewitt ernstig.

‘Weet je, hij gelooft dat bidden het antwoord is als er kwaad op komst is. Dat vind ik ook, maar daarnaast mag je ook in actie komen. Dat móét zelfs, vind ik.’

‘Zeker,’ zei Sarah, hoewel ze geen idee had wat de vrouw van de pastoor bedoelde.

Emily hield haar blik vast, waardoor Sarah het gevoel kreeg dat zij een boodschap aan haar doorgaf.

Maar wat wilde ze haar vertellen? En waarom hier, tijdens een zondagsmaal? Ze kende die vrouw nauwelijks.

Ze hoefde niet lang te wachten om erachter te komen.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en Neil
Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel

E-book november 2022

Dit is het zesde deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *The Curse of Mabb's Farm*

Oorspronkelijke uitgever -be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment

Copyright © 2014/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Nannie Nieland-Weits

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak e-book Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6572 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6573 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.